

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudců JUDr. Marie Trnkové a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jíříka v právní věci

žalobce: **TAAR s.r.o., IČO 26045435**
se sídlem Budějovická 11, 391 81 Veselí nad Lužnicí
zastoupeného JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem
se sídlem Šaldova 34/466, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Celní úřad pro Jihočeský kraj**
se sídlem Kasárenská 6/1473, 370 21 České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 8. 2019, č. j. 49323-6/2019/520000-11, č. j. 49323-7/2019-520000-11, č. j. 49323-5/2019-520000-11, č. j. 49323-4/2019-520000-11

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2019, č. j. 49323-6/2019/520000-11, č. j. 49323-7/2019-520000-11, č. j. 49323-5/2019-520000-11, č. j. 49323-4/2019-520000-11, **se ruší** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 24 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný vydal dne 28. 12. 2017 platební výměry na spotřební daň z tabákových výrobků, a to pod č. j. 117106/2017-520000-3, č. j. 117134/2017-520000-3, č. j. 117136/2017-520000-3 a č. j. 117141/2017-520000-3, tyto platební výměry napadl žalobce odvoláním, odvolací orgán odvolání žalobce jako nedůvodné zamítl a uvedené platební výměry rozhodnutím ze dne 16. 11. 2018 potvrdil. Po nabytí právní moci těchto platebních výměrů žalovaná vydala dne 4. 2. 2019 platební výměry na úrok z prodlení dle § 252 daňového řádu, a to dne 4. 2. 2019 platební výměr č. j. 18419/2019-520000-42, dne 26. 2. 2019 platební výměr, č. j. 29050/2019-520000-42, č. j. 29054/2019-520000-42 a č. j. 29055/2019-520000-42.
2. Žalobce si podal dne 11. 4. 2019 žádost o prominutí úroků z prodlení s tím, že byly naplněny zákonné podmínky, aby žalovaný mu úroky z prodlení prominul. Žalovaný dne 8. 8. 2019 vydal rozhodnutí shora uvedených jednacích čísel, kterými žádost žalobce o prominutí úroku z prodlení zamítl

II. Stručný obsah žaloby

3. Žalobci byla vyměřena platebními výměry za zdaňovací období listopad 2016, prosinec 2016, leden 2017 a únor 2017 spotřební daň z tabákových výrobků. Po nabytí právní moci platebních výměrů žalovaný vydal platební výměry na úroky z prodlení, neboť žalobce vyměřenou spotřební daň z tabákových výrobků uhradil až v průběhu měsíce ledna 2018. Žalobce podal dne 11. 4. 2019 žádost o prominutí stanoveného úroku z prodlení, tyto žádosti byly napadenými rozhodnutími žalovaným zamítnuty. Žalobce namítá, že v jeho případě je dána existence ospravedlnitelného důvodu a požaduje i zohlednění ekonomických a sociálních poměrů, kdy v souvislosti s tím odkazuje na § 259b a na § 259c daňového řádu. Byla splněna i podmínka spočívající v tom, že v den podání žádosti o prominutí úroků z prodlení byla jím uhrazena dlužná daň. Na straně žalobce je rovněž dán ospravedlnitelný důvod, neboť v rámci vyměřovacího řízení správce daně akceptoval tvrzení žalobce, že změna daňového zařazení byla způsobena výrobní – čistě technickou vadou vybraného výrobku, tedy bez jakéhokoli zavinění. Dle žalobce se jednalo o vadu obalového materiálu, který žalobci dodává jeho zahraniční dodavatel, když tato vada byla zjištěna až na základě výsledku laboratorního rozboru provedeného celnětechnickou laboratoří GŘC. V daném případě se jednalo o zjištěnou skutečnost bezpečně vyplývající z obsahu skutkových zjištění celního úřadu. Žalobce se tedy o výsledku laboratorního rozboru CTL dozvěděl až při zajištění části zboží, tedy v průběhu března 2017, když vznikl úrok z prodlení. Bylo prokázáno, že se jednalo o výrobní technologickou vadu. Tím tedy byla podle žalobce naplněna i druhá zákonná podmínka stanovená v § 259b odst. 2 daňového řádu, kdy k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem případu ospravedlnit. Žalobce namítá, že výrobou doutníků, které lze kouřit jako takové, došlo k výrobě vadného doutníku, nikoli jiného vybraného výrobku.
4. Rovněž žalobce napadá postup žalovaného, který rozhodoval s přihlédnutím k vnitřnímu pokynu č. 61/2016 Generálního ředitelství cel, kdy žalovaný byl povinen se zabývat i jinými důvody, než jsou obsažené ve vnitřním předpisu. Nesouhlasí s odůvodněním, na základě kterého se žalovaný rozhodl k řízení o přestupku nepřihlížet.
5. Žalobce v replice poukázal na to, že není sporu o tom, že tabákové výrobky „ZERA“ trpěly technologickou vadou, kdy vada spočívá v tom, že tabáková fólie byla více prodyšná než obvykle. Žalobce odebíral řadu let tuto tabákovou fólii od zahraničního německého výrobce, která je určena k výrobě doutníků, nikdy předtím neměl s touto fólií negativní zkušenosti. Žalobce vyráběl a prodával předmětné tabákové výrobky jako doutníky, nikoli

jako tabák ke kouření. Neměl ponětí o tom, že tabáková fólie nyní vykazuje výrobní vadu, která ovlivní kouřitelnost doutníků „ZERA“. Dle žalobce z obsahu žalovaných rozhodnutí není zřejmé, co žalovaný považoval či nepovažoval jako možný ospravedlnitelný důvod, a proto jsou žalovaná rozhodnutí nepřezkoumatelná. Z vyjádření žalovaného vyplývá, že ospravedlnitelný důvod, ekonomické a sociální poměry a četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem jsou tři propojená kritéria. Žalobce však má za to, že v případě, je-li ospravedlnitelný důkaz shledán, pak žadatel má právo na prominutí úroků z prodlení zcela, nebo v určitém rozsahu, kdy tento rozsah je dán ekonomickými a sociálními poměry. Podle žalobce z žalovaných rozhodnutí neplyne, zda ospravedlnitelný důvod byl či nebyl dán, kdy v této souvislosti se spíše jedná o jakési shrnutí resumé věci. Žalovaný v replice setrval na žalobě

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě poukázal na ustanovení § 259f odst. 2 daňového řádu a na § 259c odst. 2 a 3 daňového řádu. K existenci ospravedlnitelného důvodu žalovaný uvedl, že se jedná o jakýsi výjimečný případ, který je z lidského hlediska omluvitelný a z hlediska materiálního představuje prohřešek spíše formalistický. Možnost dosáhnout prominutí úroku z prodlení by tak neměla svědčit daňovým subjektům, které se do prodlení dostaly v důsledku vlastní liknavosti, nezodpovědnosti či dokonce úmyslného jednání. V daném případě žalobce uváděl vybrané výrobky (doutníky pod obchodním označením „ZERA“), do volného daňového oběhu celé čtyři po sobě jdoucí zdaňovací období, což lze považovat za dostatečně dlouhou dobu na to, aby vady svých výrobků určených konečnému spotřebiteli, žalobce odhalil. Žalovaný považuje předmětné výrobky za tabák ke kouření dle § 101 odst. 3 písm. c) bod 2 zákona o spotřebních daních a nikoli za doutníky podle § 101 odst. 3b zákona o spotřebních daních. Žalovaný konstatoval, že pro samotné vyměření daně není rozhodující, proč daný výrobek nesplňuje stanovené parametry, nýbrž fakt, že dané parametry výrobek nesplňuje, tedy, že doutníky nebylo možné kouřit jako takové, tedy v nezměněném stavu - § 101 odst. 3 písm. b) zákona o spotřebních daních. Tento výklad byl potvrzen i odvolacím orgánem, který potvrdil všechny žalobcem napadené platební výměry. Proto se žalovaný v žalobou napadených rozhodnutích o prominutí úroků z prodlení příčinou, proč nešlo doutníky kouřit jako takové, dále nezabývala, neboť to je z hlediska předmětu řízení bezvýznamné. Žalovaný si je vědom existence žalobcovy námitky technické vady výrobku, prezentované co by ospravedlnitelný důvod pro prominutí úroku z prodlení. S touto námitkou se vypořádal na straně 6 napadených rozhodnutí. Žalovaný se rovněž neztotožnil s žalobcem, že nedošlo k žádnému faktickému obohacení.
7. K námitce žalobce, že žalovaný rozhodoval s přihlédnutím k vnitřnímu pokynu č. 61/2016 Generálního ředitelství cel, žalovaný uvedl, že tím, že rozhodoval s přihlédnutím k vnitřnímu předpisu celní správy č. 61/2016, neporušil zákon ani žádný jiný předpis či pokyn. Žalobcem zmíněný vnitřní předpis finanční správy, a to pokyn Generálního finančního ředitelství D-21 žalovaný neaplikoval ani necitoval. Žalovaný má za to, že se vypořádal se všemi důvody pro prominutí úroků z prodlení, které žalobce uplatnil a vymezil, přičemž nedošlo k vyvázání se z diskreční pravomoci či jejímu zúžení, jak žalobce tvrdí. Rovněž žalovaný neporušil právo na spravedlivý proces. Podle žalovaného je nedůvodná námitka žalobce, že nesouhlasí s odůvodněním, na základě kterého se žalovaný rozhodl k řízení o přestupku nepřihlížet. V daném případě je dle žalovaného irelevantní se

zabývat předloženou disputací za situace, kdy žalovaný deklaroval, že za rozhodnou dobu 3 roky zpětně ke dni vydání rozhodnutí o žádosti o prominutí příslušenství daně považuje žalobce za beztrestného.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, kdy podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. V daném případě žalobce požádal o prominutí úroku z prodlení podle § 259b daňového řádu podle něhož: „daňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení nebo úroku z posečkání částky, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl“ (odstavec 1). „Správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení, nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Přitom není vázán návrhem daňového subjektu“ (odstavec 2). „Při posouzení rozsahu, ve kterém bude úrok prominut, správce daně zohlední skutečnost, zda ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládají tvrdost uplatněného úroku“ (odstavec 3).
10. Žalovaný o žádosti žalobce rozhodoval podle § 259c daňového řádu, dle něhož při posouzení žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně, správce daně zohlední četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem (odstavec 1). „Prominutí daně nebo příslušenství daně není možné, pokud daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních třech letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy“ (odstavec 2). „Pokud právnická osoba závažným způsobem poruší daňové nebo účetní právní předpisy, hledí se pro účely posouzení splnění podmínky podle odstavce 2, na osobu, která byla v době tohoto porušení v této právnické osobě členem statutárního orgánu, jako by je také porušila“ (odstavec 3).
11. Pro posouzení žádosti žalovaného o prominutí úroku z prodlení žalovaný rovněž vycházel z vnitřního předpisu č. 61/2016 Generálního ředitelství cel, ve kterém jsou uvedeny důvody, pro které je dle zákonné úpravy možné prominout příslušenství daně.
12. Rozhodování o prominutí příslušenství daně řešil rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Afs 81/2015-32 ze dne 7. 7. 2015, ze kterého vyplývá, že rozhodnutí musí být odůvodněno v souladu s § 102 odst. 1 daňového řádu. V rozhodnutí musí být uvedeny důvody výroku a informace o tom, jak se rozhodující správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí. Rozhodnutí o prominutí příslušenství daně je proto dlouhodobě vnímáno jako rozhodnutí vydané na základě správního uvážení příslušného správce daně. Úvaha správce daně musí být tedy odůvodněna, aby bylo zřejmé, o jaké skutečnosti opřel svůj právní závěr správní orgán a proč považuje důvody uvedené v žádosti o prominutí příslušenství daně za nepravdivé nebo vyvrácené. Jen v takovém případě má pak daňový subjekt možnost efektivní obrany svých práv, tedy možnost uplatnit žalobní body, které by mohly vyvrátit, popřípadě zpochybnit závěry správce daně.
13. V souvislosti s tím soud rovněž poukazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, dle něhož není-li z rozhodnutí zřejmé, jak věc

rozhodující orgán uvážil, o jaké skutečnosti opřel svůj právní závěr, proč považuje důvody žádosti za liché, mylné nebo vyvrácené, je pak daňovému subjektu de facto znemožněno, aby mohl vůči tomuto rozhodnutí uplatnit relevantní žalobní body. Pokud by za tohoto stavu správní soud žalobou napadené rozhodnutí přezkoumal, nahrazoval by činnost správního orgánu a sám by pak zatížil své meritorní rozhodnutí nepřezkoumatelností.

14. Pokud jde o rozhodování správce daně dle pokynu GFŘ Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 Afs 1/2013-47 konstatoval, že tento pokyn není obecně závazným právním předpisem a správce daně by se od něho v odůvodněných případech mohl odchýlit, na druhou stranu však nelze správci daně vytýkat, že se tímto pokynem řídil a postupoval podle instrukcí v něm uvedených. V rozsudku ze dne 7. 9. 2012, č. j. 2 Afs 55/2012-24 Nejvyšší správní soud uvedl, že „mohou nastat situace, kdy interní normativní instrukce stanoví správci daně povinnosti v rozporu s prvními předpisy, případně kdy zprostředkovaný účinek na účastníky řízení vede k tomu, že jsou de facto stanoveny povinnosti v rozporu s právními předpisy jím. V těchto případech rozporu s právními předpisy se obecná povinnost řídit se pokyny nadřízeného orgánu neuplatní.“
15. Z toho plyne, že na odůvodnění rozhodnutí správce daně o žádosti o prominutí úroků z prodlení je nutno klást shora uvedené nároky. Proto bylo povinností žalovaného vypořádat se v odůvodnění napadeného rozhodnutí se všemi důvody uváděnými žalobcem v žádosti, a to bez ohledu na to, zda by byly žalovaným posouzeny jako důvody uvedené v pokynu GFŘ nebo jako důvody v pokynu GFŘ neuvedené, kterými však žalobce argumentuje ve své žádosti. V daném případě, jestliže žalobce tvrdil konkrétní, dle jeho názoru ospravedlnitelné důvody prodlení, splnil tím své břemeno tvrzení, tedy žádost obsahovala důvody, pro které žádá prominutí úroků z prodlení. Povinností žalovaného pak bylo vypořádat se s důvodem uvedeným v žádosti, tedy uvést na základě jakých konkrétních důvodů nelze zhodnotit výrobní technickou vadu vybraného výrobku, ke které došlo dle tvrzení žalobce bez jakéhokoli jeho zavinění, a kterou dle jeho názoru označil i nadřízený správce daně v rozhodnutí Generálního ředitelství cel o zamítnutí odvolání podaných proti platebním výměrům jako zjištěnou skutečnost, jako ospravedlnitelný důvod. Žalobce rovněž jako ospravedlnitelný důvod označil skutečnost, že se o existenci znaleckého zkoumání správcem daně dozvěděl až při zajištění zboží, kdy již vznikl úrok z prodlení, a proto nedoplatek nevznikl v důsledku úmyslného jednání žalobce. Naopak bylo prokázáno, že se jednalo o výrobní technologickou vadu, která nevedla k jeho faktickému obohacení. S těmito tvrzeními ospravedlnitelnými důvody se měl žalovaný vypořádat, tedy uvést, na základě jakých konkrétních důvodů jej nelze hodnotit jako ospravedlnitelný důvod vedoucí k vyhovění žádosti.
16. Soud poznamenává, že pokud by se jednalo o důvod obsažený v pokynu Generálního finančního ředitelství, pak by bylo nutné uvést konkrétní ustanovení tohoto pokynu, který na daný důvod dopadá a zhodnotit jeho důvodnost či nedůvodnost. Pokud se však jedná o důvody, které nejsou vymezeny pokynem Generálního finančního ředitelství jako ospravedlnitelné, pak bylo povinností žalovaného v napadeném rozhodnutí konkrétně uvést, proč nemůže být důvodem pro prominutí příslušenství daně žalobcem tvrzený důvod.
17. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobcem uvedenými důvody řádně nevypořádal, jestliže na straně 6 pouze konstatoval, že totožná námitka byla žalobcem vznesena i v rámci odvolání proti rozhodnutí správce daně a byla odvolacím orgánem vypořádána v rámci rozhodnutí o odvolání. Následně pak bylo žalobcem uvedeno, že

kontrolované vybrané výrobky nebylo lze kouřit v nezměněném stavu, což není mezi daňovým subjektem a správcem daně sporu a bylo jím odkázáno na závěry protokolu o ústním jednání, které dokládají fakt, že zkoumané výrobky nesplňují legální definici doutníků, neboť je nebylo možno kouřit v nezměněném stavu. Následně bylo správcem daně uvedeno, že mu nepřísluší ani se zabývat tím, proč zkoumané výrobky tabákových výrobků nejdou kouřit jako takové, nad míru nutnou pro posouzení toho, zda se jedná o deklarovaný výrobek či nikoli s tím, že se o existenci znaleckého zkoumání daňový subjekt dozvěděl způsobem souladným se zákonem. Rovněž bylo odkázáno na protokoly o místním šetření, se kterými byl žalobce seznámen. Z uvedeného pak vyplývá, že rozhodnutí žalovaného neodpovídá požadavkům kladeným na odůvodnění rozhodnutí o žádosti o prominutí příslušenství daně, neboť žalovaný pouze uvádí skutečnosti z předchozího řízení, aniž by odůvodnil, z jakého důvodu nelze spatřovat důvody označené žalobcem za ospravedlnitelný důvod. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 6, na které je žalovaným odkazováno, není v odůvodnění napadeného rozhodnutí konkrétně uvedeno, proč skutečnosti uváděné žalobcem v žádosti nemohou být důvodem pro prominutí úroku z prodlení, tedy proč nelze jím uváděné důvody považovat jako možný ospravedlnitelný důvod. Není tak zřejmé, o jaké skutečnosti opřel žalovaný svůj právní závěr, proč považuje důvody uvedené žalobcem v žádosti za nepravdivé, vyvrácené, za důvody, které nejsou ospravedlnitelnými důvody prodlení, a to i dle pokynu GFŘ. Způsob, jakým žalovaný odůvodnil napadené rozhodnutí je proto v rozporu s ustanovením § 102 odst. 3 daňového řádu a žalovaný se tak dopustil porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Vzhledem k tomuto procesnímu pochybení soud se již nezabýval dalšími námitkami.

18. Soud proto dospěl k závěru, že je žaloba důvodná, a proto zrušil rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vadu řízení, kdy dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jestliže z odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrné, co žalovaný považoval či nepovažoval jako možný ospravedlnitelný důvod. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. soud vrátil žalovanému věc k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku.

V. Náklady řízení

19. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku 4 x 3 000 Kč za žaloby, o odměně advokáta za poskytování právních služeb 3 x 3 100 Kč.
20. Zástupce žalobce – advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se odměna za zastupování zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu tj. 21%.
21. Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3 100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Odměna advokáta se sestává ze tří úkonů právní služby, a to za jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), dva úkony podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání žaloby a repliky) tj. včetně paušální částky 10 200 Kč). DPH z této částky činí 2 142 Kč, takže odměna advokáta činí 12 342 Kč. K odměně advokáta je nutno připočíst 4 x 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek podle

položky 18 bod 2 písm. a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Náklady řízení činí celkem 24 342 Kč. K plnění byla podle § 64 s.ř.s. k § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu stanovena 30-ti denní lhůta, kdy platební místo bylo stanoveno k rukám zástupce žalobce, advokáta.

22. Krajský soud rozhodl rozsudkem bez jednání, neboť účastníci projeví s takovým procesním postupem dle § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlas.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 6. října 2020

Mgr. Helena Nutilová v. r.
předsedkyně senátu